

Ти, Господи, надія моя ...

ГОЛОС НАДІЇ

№ 9 (115),
жовтень 2000

Виходить з лютого 1991 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується
безкоштовно

50 років
Божої
милості

Про Нововолинську церкву ХВЕ читайте на сторінках 2, 3, 12

23 вересня у церкві міста Нововолинська відбулося урочисте богослужіння з нагоди її 50-річчя. Що ж, ювілей є хорошою нагодою згадати пройдений шлях і — подякувати Господеві за нього. Саме це й було головною темою зібрання. Серед гостей — голова ВСЦХВС Михайло Паночко, єпископ церков ХВС Волині Степан Веремчук, його заступник Петро Янюк, єпископ церков ХВС Львівської області Роман Ляховський та його заступник В.Лаба, єпископ Василь Босчко, гості із США Віктор Пугач, Володимир Гаврилів. Серед почесних гостей — як представник місцевої влади — мер міста Віктор Сапожніков. Враховуючи сьогоднішнє, особливої дивини в цьому немає. Але для віруючих нововолинської церкви такі гості децю незвичні — ще добре пам'ятаються гоніння, штрафи та утиски: одного разу на зібрання прийшли представники влади з міліціонерами та через мегафон кричали, щоб негайно розходилися. Тепер же Віктор Борисович стоїть за кафедрою і дякував віруючим за їхній вагомий вклад не лише у духовне життя міста, але й за практичну допомогу в благоустрої та розвитку міста. А церква в свою чергу дякувала Господеві. Бо це Він Своєю могутньою рукою віс свій народ ці 50 років...

Наш Небесний Творець, творячи Всесвіт і землю, щедро наділив багатством і Волинський край. Край, який славиться своїми лісами та озерами. А ще — корисними копалинами. Ось зовсім недавно стала до ладу газова свердловина у Локачинському районі. Але найбільшого резонансу 50 років тому набула розробка вугільних пластів у так званому Львівсько-Волинському вугільному басейні та будівництво у

50 років Божої милості

Нововолинський хор повертається з відвідин церкви села Полапи, 1961 рік.

На будівництві дому молитви, 1986 рік.

«...хоть мало сильных среди нас, но церковь строится!»

зв'язку з тим новим містом. Його так і назвали — Нововолинськ.

Закінчилася війна. Повним ходом працювала ідеологічна машина, яка допомагала будувати «світле майбутнє». Тому нове місто мало бути взірцем цього майбутнього. Так планувало тодішнє керівництво. Але Свої плани були і у Бога. Чи вдалося тодішнім ідеологам втілити в життя свої світлі задуми, вважаю, не варто й говорити — достатньо завітати сьогодні в це місто. Але саме Нововолинськ на довгі десятиліття став взірцем

духовного пробудження і підтвердженням біблійних слів, що «Христос вчора, сьогодні і навіки Той Самий».

Будувалося місто, можна сказати, в чистому полі. Хоча в його межі потрапили і найближчі села, все починалося з нуля. Тому як для роботи у шахтах, так і для будівництва міста потрібні були робочі руки. Багато рук. Робітників запрошували не лише з Волині, але й навіть з далекого Донбасу. І серед перших жителів Нововолинська були також віруючі. Тому рік 1950 — рік народження міста — вважається датою народження і місцевої церкви. Першими віруючими були Федір Ковш, брати Гридюшки — Купріян та Микола, Анатолій Редько, Никанор Данилюк, Яків Матушевський, Петро Головій та багато інших. А де є віруючі, там, звичайно ж, і відбуваються богослужіння. Збиралися по хатах, зокрема у сестри Параски із села Будятичі, у брата Томчука (село Дорочиничі). Збиралися усі разом: баптисти, п'ятидесятники. Разом молилися, співали, проповідували і славили Господа. Антон Ткачук організував хор, відповідальним за служіння був старенький брат із села Шельфів Герасим Кватерук. Їздили у найближчі церкви: у Володимир-Волинський, Горичів, Зимне, Поромів або у свої рідні села, звідки прибули до Нововолинська. Молитовних будинків не було: місцева влада прямо сказала, щоб про це навіть і не мріяли — в сучасному комуністичному місті немає місця для таких будівель.

Через те, що кількість віруючих все збільшувалася, брати баптисти вирішили ходити на зібрання у село Калосов (тепер Гряди), де була зареєстрована баптистська церква і був дім молитви, збудований ще за часів Польщі. Більша частина віруючих залишилася в місті. У 1956 році, коли церква зросла до 200 членів, було вибрано на пресвітерське служіння

брата Володимира Гурського, Василя Вронського — на дияконське, а Дмитра Пугача — на регентське служіння. Церква почала клопотатися про земельну ділянку для дому молитви. Але відповідь влади була категоричною: в місті не може бути не тільки дому молитви, але й самих віруючих. Почалися переслідування, звільнення з роботи. Приймаючи на роботу передусім запитували: «Чи сектант?» Коли хтось відповідав: «Ні, не сектант, а християнин», пропонували: «Ну, то заматюкайся, як правдивий християнин». Багатьом відмовляли у приписці. Саме з цієї причини Володимир Гурський і ще багато інших змушені були залишити місто.

Але церква молилася і зростала духовно та чисельно. Бог прихилив серця керівників підприємств — і ті часто закривали очі на те, чи людина віруюча, чи ні. Церква значно збільшувалася за рахунок тих, хто приїжджав у Нововолинськ. У 1960 році на пресвітерське служіння було обрано Федора Артищука, а Єфима Ігнатюка та Степана Калинюка — дияконами. Служіння проводили у приватних будинках, де було дуже тісно. Потім домовилися з віруючими села Гряди, щоб проводити зібрання в їхньому домі молитви. Але так було недовго, бо ходити у село незручно, особливо у весняну та

осінню негоду. Знову звернулися до влади з клопотанням про будівництво дому молитви. Було отримано дозвіл на добудову до власного будинку Карпа Зінчука приміщення для богослужінь. 17 квітня 1977 року відбулося його відкриття. Разом з тим за цією адресою була зареєстрована церква. Сьогодні у тій церкві несе служіння Федір Романюк.

Однак багато віруючих збиралися й далі по хатах, а потім у приватному будинку, що на вулиці Островського, частина якого була пристосована для богослужінь. Але місця все одно не вистачало. Знову і знову брати добивалися дозволу на будівництво дому молитви. Доводилося з цим питанням їздити декілька разів навіть у Москву. І Господь почув молитви Свого народу. Церква отримала дозвіл — і у травні 1986 року розпочалося будівництво дому молитви на вулиці Ломоносова. Відповідальним за цю справу було обрано Василя Вронського. Будівництво йшло дуже швидкими темпами і — вже на Новий рік дім був готовий для богослужінь. Перше служіння зі спомином смерті Господа Ісуса Христа відбулося 8 лютого 1987 року. Це було хвилююче, радісне богослужіння. Після довгих років переживань, гонінь, штрафів та зневаги було за що дякувати Господеві.

(Закінчення на стор. 12)

Евангелізаційна група «Ковчег».

МІНА В БУДИНКУ МІСІОНЕРІВ

До новин про закладення вибухових пристроїв або навіть про самі вибухи ми починаємо зивкати. Рідко якась інформаційна передача чи видання обходиться без подібних повідомлень. Це вже стає своєрідною ознакою нашого часу. Та все ж зивкнути до такого важко...

Повідомлення про закладення вибухового пристрою в одному з будинків далекої від нас Воркути не є чимось сенсаційним. Однак воно привернуло нашу увагу через той факт, що саме у цьому будинку, на першому поверсі (пристрій знайдено у підвальному приміщенні) проживає сім'я нашого місіонера Федора Величка. Як розказала нам у телефонній розмові його дружина Мирослава, це вже третій подібний випадок: першого разу нічого не виявили, а от два рази ризикувати було чим. Об'єктом замаху, вірогідніше всього, були бізнесмени, які проживають у цьому під'їзді. Так що говорити про якісь погрози місіонерам не варто. Однак, погодьтеся, не дуже приємно бачити на порозі озброєну міліцію з вигуками: «Швидше на вулицю!», а потім по п'ять-шість годин стояти, чекаючи розв'язки. А потім жити у квартирі, знаючи, що будь-якого моменту вона може злетіти в повітря. Тим більше, що, відверто кажучи, силою їх тут ніхто не тримає: місіонери можуть будь-якого моменту виїхати на рідну і більш безпечну Україну. Але сім'я Величків залишається і далі у Воркуті. «Страхи не було, — розповідає Мирослава (Федора саме не було вдома, він перебував на конференції в Москві). — Навпаки, була повна довіра Господеві і впевненість, що Бог збереже». Нехай і надалі ваша довіра Господу береже вас, дорогі місіонери!

А от подія, що сталася у Душанбе, має більш трагічне забарвлення. 1 жовтня у приміщенні Християнської корейської місії прогрімилі два вибухи. Сталось це пополудні, якраз під час богослужіння. Один вибух прогрімів у самому залі, де

було понад 300 чоловік, другий — трохи пізніше на сходах, в момент, коли люди у паніці залишали приміщення. В результаті 7 чоловік загинуло, близько 50 поранено, з них

На фото знизу: сім'я Величків — Федір і Мирослава з дітьми та брат Мирослави, також місіонер у Воркуті, Валентин Миронюк.

Під'їзд будинку, де проживають місіонери.

Молитовний будинок церкви м.Воркути.

15 — серйозно. Серед потерпілих є діти. Ще не відомі деталі та причини вибуху, але, ймовірно, це справа рук екстремістської партії «Хізб ут-тахрір», яка веде жорстоку боротьбу проти різних релігій та сект не ісламського напрямку. Корейський християнський центр у Душанбе був заснований у 1991 році вихідцем із США Че Юнг Сааром, і переважну більшість його прихожан склали таджики. Окрім євангелізаційної роботи, місія вела працю у сфері гуманітарної допомоги, безкоштовного оздоровлення, навчання в комп'ютерних класах та на курсах англійської мови.

До речі, в Індії...

...вчинено ще один акт антихристиянського насилля, жертвами якого раніше стали євангелічний проповідник в штаті Панджаб і католицький священник в штаті Уттар-Прадеш. Нещодавно ж у штаті Андхра-Прадеш знайшли спотворений труп християнського проповідника. За повідомленнями газет, за день до цього цій людині відрубали сокирою голову. Християнський проповідник Есу Дасу був співробітником державної служби допомоги прокаженим.

Родичі 59-річного проповідника Есу Дасу розповідають, що в понеділок 11 вересня, увечері, до нього додому прийшли двоє невідомих і сказали, що хтось хоче терміново порозмовляти з ним. Коли через декілька годин Дасу не повернувся додому, його дружина і діти почали пошуки, в результаті яких знайшли тіло рідної людини без голови.

В грудні 2000 року виповнюється дев'ять років з часу заснування християнського вокального гурту «Євангельський голос» у місті Луцьку.

Цей християнський гурт майже з самих початків заснування християнської місії «Голос надії» працює в її складі і до цього часу несе євангельську вістку на Волині та за її межами.

На початку 90-их років з проповіддю Євангелії гурту довелося бути, можна сказати, першопроходцями у Сумській, Полтавській, Чернігівській, Київській об-

І Полтава почула «Євангельський голос»

ластях.

Учасники гурту намагалися використати всі можливості для проповіді Слова Божого скрізь, де цього потребують, — а це в основному в тих містечках, селищах, де ще немає організованих церков. Так з початку цього року було проведено біля семи десятків євангелізаційних богослужінь.

Ми отримали запрошення прибути на тиждень з 24 вересня цього року до Полтави. Ще зранку в суботу 23-го ми виїхали на місійному мікроавтобусі «Мерседес». Ось уже мчимо хорошими (в порівнянні з нашими) дорогами Полтавської області, а наш водій Сергій інтенсивно «качає» ногою педаль зчеплення, котре відмовило ще перед Києвом. Так, практично на одній передачі, пізно ввечері добралися, проїхавши 730 км, до місця прибуття, де нас зустрів старший пресвітер Полтавської області Степан Павлусь.

За тиждень перебування у Полтаві та області гурт провів 14 євангелізаційних богослужінь. Хороше враження залишилося від осінньої, чистої, відреставрованої Полтави, а от духовний

стан довелося порівняти з пустелею, бо місто з населенням близько 400 тис. чоловік має біля 50 членів церкви.

Довелося відвідати нам гоголівську Диканьку — районний центр з населенням 30 тис. чоловік (євангельських християн немає взагалі). Досить велика яскрава афіша, котра була прикріплена біля будинку культури у центрі міста, сповіщала, що два вечори підряд відбудуться богослужіння, — та люди не приходили. Тоді ми вирішили винести апаратуру на вулицю — і почали співати там. Та і це не вплинуло на перехожих, котрі не реагували на спів гурту, навіть не зупиняючись, проходили та проїжджали на велосипедах неподалік від братів. Через дорогу, на площі, кра сувався пам'ятник «вождю» і ще трохи далі стояв будинок районної ради, з котрої вийшло кілька чоловік і один одному почали показувати руками в наш бік. Буквально через кілька хвилин до нас уже мчала міліцейська машина, з котрої вийшло двоє — майор та підполковник. Допитуючись про дозвіл на проведення євангелізацій, майор по-

цікавився, як нас приймає Диканька. Ми відповідаємо, що самі бачите як — з міліцією. Сміються обоє, а майор каже, що, значить, у них, в Диканьці, порядок, усі конфесії розподілені — і немає чого тут співати.

В іншому районному центрі приємно було познайомитися з узбеком на ім'я Ахмад, котрий був мусульманином, а шість років тому покався перед Богом і тепер є пастором церкви в Семенівці. Провідуючи в різних селищах, ми зустріли багатьох братів з Рівненщини, Волині, Львівщини, котрі працюють там у церквах. В останній день перебування на Полтавщині провели чотири євангелізації. Останню о 23 год. вечора в селі Іванівка, через що була відмінена дискотека. А після цього служіння, о першій годині ночі, ми вирушили додому, в Луцьк.

До побачення, Полтавщино, хай Бог тебе благословить, а з насіння дорученого, котре ми сіяли, нехай зростуть рясні плоди для слави Божої.

Віктор НОВАКОВИЧ,
керівник гурту
«Євангельський голос».

(1Петра 3:1-4).

В той час, коли Ісус був на землі, багато людей приходило до Нього, і, як і сьогодні, більшість з тих, хто приходив, складали жінки (чоловіки чомусь більш забарні щодо покаяння). І кожен раз після проповіді в церкві жінки приходять додому і проповідують своїм невірним чоловікам, докоряють і навчають їх. У жінок — нові стандарти, а їхні чоловіки все ще невірні. Жінки вимагають, щоб чоловіки жили як християни. Жінки вважають, що вони поставлені Богом євангелісти для спасіння своїх чоловіків. Але чоловіку не подобається відчувати, що він од-

«Раби, коріться панам із повним страхом, не тільки добрим та тихим, але й прикрим» (1Петра 2:18). В грецькому тексті Петро використовує слово «коріться» як слово, що описує солдата, який знає своє становище і того, хто є його командиром; і якщо він ставиться до влади з усією повагою, то буде нагороджений. При цьому немає ніякого значення, подобається йому влада чи ні.

Це стосується всіх християн — якщо нам не подобається наш начальник, він все одно наш начальник. Дуже легко коритися доброму і лагідному начальнику, який заходить в офіс і говорить

те, що в чоловіків є ніби «радарна система», і коли вони відчують, що ними починають маніпулювати, то віддаляються.

Апостол Петро відкриває секрет для кожної жінки: «Так само, дружини, коріться своїм чоловікам, щоб і деякі, хто не кориться слову, були приєднані без слова поведженням дружин» (1Петр. 3:1). Тобто Петро ніби говорить: «Є спосіб змінити чоловіка без того, щоб проповідувати йому і маніпулювати ним. Цим нічого не можна добитися. Правильний метод — проявляти до нього по-

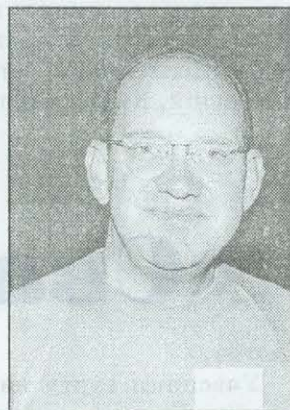
Проповідь

Секрет щасливого шлюбу

Рік РЕНЕР,

вчитель Слова Божого,
ведучий телепрограми

«Блага вість з Ріком Ренером»,
пастор церкви «Блага вість», м.Рига

ружений на євангелістці. Він хоче бути одруженим на жінці. Я знаю один секрет: найкращий спосіб закрити серце власного чоловіка — це стати його особистим проповідником. Йому буде здаватися, що він одружений на монашці або що у нього з'явилась ще одна мама. Але кожний чоловік вже має маму і одружився не для того, щоб мати ще одну. Тому, коли жінка бере духовну владу над чоловіком, йому це дуже неприємно.

Апостол Петро перебував у шлюбі 60 років. Він дещо знав про це. До того ж у нього був щасливий шлюб. Петро та його дружина були співпрацівниками в служінні, вони подорожували разом і навіть померли разом. І Петро говорить жінкам, які намагаються проповіддю змінити своїх чоловіків: «Пані, ваш спосіб неправильний».

Влада

«Так само дружини, коріться своїм чоловікам...» Слова «так само» примушують нас повернутися в Біблію на декілька віршів назад.

кожному: «Як твої справи? Я дуже радий працювати разом з тобою». Звичайно, коли в тебе такий начальник, твоє серце просто розтає. Так легко йти за такою людиною, він такий милий! І дехто каже: «Я б міг коритися своєму начальнику, якби він був хорошим і добрим, але ніхто не знає, який в мене поганий начальник! З ним в будь-кого були б проблеми з покором». Тому Петро і говорить: «Коріться не тільки добрим, але й суворим».

Радарна система

Також і жінки повинні коритися своїм чоловікам. Але чоловіки мають знати, що дружині значно легше підкоритися, якщо чоловік добрий і лагідний. Якщо чоловік не приділяє дружині уваги, веде себе як тиран, не помічає її турботи, то їй набагато важче мати задоволене серце.

Жінки, якщо ви одружені зі «складним» чоловіком, то, звичайно ж, вам хочеться, щоб він був іншим, ви хотіли б його змінити і тому починаєте потихеньку маніпулювати. Тільки знай-

вагу, виявляти йому честь».

В Новому Заповіті ніде не говориться дружинам, щоб вони любили своїх чоловіків. Якщо дружина хоче показати любов до чоловіка, тоді вона повинна виявляти повагу до нього. Але чоловікам Бог говорить: «Любіть своїх дружин».

Яка особлива потреба в дружині? Вона хоче вірити, що вона потрібна, їй треба відчувати його любов.

В характері чоловіка є потреба відчувати повагу до себе, і коли дружина шанує свого чоловіка, то чоловік буде любити свою дружину, тому що він відчуває її підтримку, і тоді він буде проявляти до неї свої почуття. І ось обидві потреби задоволені — чоловік одержує повагу, а дружина — любов. Це цикл, і якщо хтось почне його, то закон сіяння і жнив задіє.

В другому вірші Петро говорить, що найкращою проповіддю дружини є її життя. Може здаватися, що чоловік нічого не помічає, але це не так — чоловіки спостерігають за своїми дружинами.

Потворність — не святість

«А окрасою їм нехай буде не зовнішне, заплітання волосся та навішання золота або вбирання одяг, але захована людина серця в нетлінні лагідного й мовчазного духа, що дорогоцінне перед Богом» (1Петр.3:3-4).

Коли жінки читають ці слова, то можуть вирішити, що для того, щоб бути святою жінкою, не потрібно робити зачіски, не можна користуватися косметикою, носити прикраси. Але мова не про це. Потворність не має нічого спільно зі святістю. Петро говорить: «Жінки, не витрачайте весь свій час тільки на свою зовнішність. Потрібно турбуватися про свою зовнішність настільки, наскільки це можна. Але не забудьте про своє серце, тому що це більш важливо». Є багато вродливих, але водночас жакливих жінок, котрі потворні всередині.

І ще я хочу сказати ось що: чим ти піймаєш свого чоловіка, тим ти змушена будеш його тримати. Якщо ти піймала його своїм красивим струнким тілом, коли тобі було 22 роки, то що ти будеш робити в 50 років, коли буде діяти процес старіння, з'являться зморшки і все буде не таким, яким було раніше?

«Бо так само колись прикрашали себе й святі ті жінки, що клали надію на Бога й корились своїм чоловікам» (1Петр.3:5). У жінок Старого Заповіту було мало умов, щоб слідкувати за собою, як, наприклад, у сучасних жінок, але чоловіки називали їх найвродливішими жінками, яких вони будь-коли бачили в житті, — і це завдяки їхньому ставленню до чоловіків. В цьому вірші є також ключ до щастя: «...ті... що клали надію на Бога».

Якщо ти бачиш в чоловікові тільки його недоліки, але ти пам'ятаєш, що будь-яка влада встановлена Богом, то говори: «Боже, ця людина володіє моїм життям, і оскільки я довіряю Тобі; я буду коритися їй. Я надіюсь на Тебе і вірю, що Ти будеш керувати мною через мого чоловіка. Я довіряю Тобі, якщо він в чомусь неправий, то Ти достатньо великий, щоб змінити його».

«Так Сара корилась Авраамові

і паном його називала» (1Петр.3:6). Авраам зробив стільки помилку, що якби Сарра дивилась тільки на нього, то їй було б дуже складно з ним. Але як й інші жінки Старого Заповіту, вона корилася своєму чоловікові і надіялась на Бога. Він був складною людиною, але вона називала його паном.

Чоловікам

Часто, слухаючи це, жінки говорять: «А як тоді чоловіки?!»

«Чоловіки, так само живіть разом із дружинами за розумом, як за слабшою жіночою посудиною, і виявляйте їм честь, бо й вони є співспадкоємиці благодаті життя, щоб не спинялися ваші молитви» (1Петр.3:7). Зазвичай чоловік до весілля дуже турботливий, хоче бути завжди разом з дівчиною, телефонує їй, приносить квіти, подає їй руку, коли вона йде по сходах, відчиняє двері, коли вона виходить з машини, — поводить як з принцесою. Вона думає, що він залишиться таким же і в шлюбі. А потім вони одружуються. Він приходить додому стомлений, сідає за стіл і їсть, не промовляючи ні слова, потім лягає на диван і починає дивитися телевизор. Вона сідає поряд, намагається пригорнутися до нього, а він все відсувається. Коли ж він йде спати, хоче інтимності, і ніяк не може зрозуміти, чому вона «не горить». Але він її образив. А хто сь, з'ївши свою вечерю, говорить: «Побачимось пізніше», — і зникає з дому. І це повторюється щовечора. Через деякий час вона розуміє, що йому потрібна була нянька, прибиральниця і кухар. Вона намагається сподобатися чоловікові, але він нічого не помічає. Приятелю, якщо ти вважаєш, що одружений на невродливій жінці, то, можливо, тобі потрібно було говорити їй компліменти!

Гармонійна пара

Апостол Павло говорить, що чоловік повинен поводитися з дружиною «за розумом», їй потрібно приділяти увагу хоча б 15 хвилин щодня. Їй потрібно дивитись в очі і слухати, що вона розповідає. Навіть це може зробити

диво, тому що вона буде відчувати любов чоловіка. Слова «слабіша посудина» описують не щось слабке, а щось тендітне, делікатне. Дружина — це найважливіша людина в житті чоловіка. Він може любити свою роботу чи своїх дітей. Але діти виростуть і підуть з дому; можна змінити роботу чи церкву, але дружина завжди буде поряд.

Коли жінка кориться чоловікові і чоловік любить дружину, тоді вони стають гармонійними, в них є сила в молитві, і нема нікого сильнішого, як чоловік і жінка, які перебувають в єдності.

Щоб стати одним тілом, достатньо кількох хвилин, але для того, щоб бути єдиними, потрібно розмовляти, розуміти, жити разом, ділитись своїм життям. Випадково чи автоматично єдиними не стають. Петро говорить: «Будьте співчутливі один до одного». Грецькою мовою це звучить: «Будьте добрими, будьте ввічливими один з одним». Коли я буваю незгідний зі своєю дружиною, я згадую, що вона не просто моя дружина, але також сестра в Господі, а з будь-якою із сестер в церкві я поведився б з повагою, не говорив з нею грубо. Коли моє життя закінчиться, вона більше не буде моєю дружиною, але вона залишиться моєю сестрою на Небесах. Бог з'єднав нас тільки на час земного життя, щоб здійснити щось в ньому.

В колишньому Радянському Союзі дуже багато сімейних проблем. Багато жінок одружені з невірними чоловіками. І коли я вчу на цю тему по телебаченні, до нас приходять найбільше листів. Зазвичай ми одержуємо біля 30 тис. листів на місяць, але коли я говорю про шлюб, ми одержуємо до 50 тис. листів. Люди хочуть знати, як вдосконалити свій шлюб, і більшість листів, які ми одержуємо, — це листи від жінок. Головне запитання, яке вони задають: як мені змінити мій шлюб?

Жінки, коритесь своїм чоловікам! Бог їх змінить.

Чоловіки, любіть дружин, як Ісус любить Церкву! Любов зруйнує всі бар'єри.

І будьте добрими!

Свідчення

Я вільна!

Слава Богу!

З миром і любов'ю Господа нашого Ісуса Христа пише до вас, шановна редакція газети «Голос надії», сестра Олена. Господь прихилив моє серце написати своє свідчення до Вашої газети. Якщо, на Ваш погляд, воно буде корисне і повчальне для читачів газети, то будь ласка, опублікуйте його.

Хочу почати словами пророка Ісаї (49:24-25): «Чи ж від сильного буде віднята здобич, і чи награване гвалтівником урятоване буде? Бо Господь каже так: Полонені відібрані будуть від сильного, і врятована буде здобич насильника, і Я стану на прю із твоїми суперечниками, синів же твоїх Я спасу». Цією здобичю тирана була я...

Я народилася в невірничій сім'ї. Була здібною до навчання, але постійно мене переслідувала нелюбов до самої себе, я відчувала себе нікому не потрібною, хоча виховувалась в сім'ї на перший погляд благополучній. Я рідко відчувала радість. Дуже часто ця радість була лицемірною. І тільки дуже близькі друзі знали, яка я насправді. В 1989р. моя мама увірувала і почала молитись за нас: тата, мене і брата. Я довгий час була тільки «наближеною» до церкви, мотивуючи це тим, що там мене не приймають і я не маю друзів.

Господь влаштував так, що я знайшла в церкві подругу, з якою разом в 1994 р. прийняла хрещення і яка завжди мене підтримувала.

Минуло трохи часу — і ця сестра виїхала в Америку, а я залишилась сама. Може, дехто здивується: як можна бути самою, коли кругом брати, сестри, рідні, колеги на роботі? Але я була самотня. Згадуючи листи, які я писала в Америку, тепер зрозуміла, що те почуття самотності і відчуженості переросло в депресію. В мене завжди з будь-якої незначної причини текли сльози. Я складала це на свій недовірливий характер, але нічого із собою не могла зробити.

Минув час. Господь влаштував мені цікаві поїздки. Після місіо-

нерської конференції, яка була в нашій церкві, я їздила до місіонерів в гості в Комі край. В 1998 році була в Києві на біблійних курсах, де і познайомилась зі своїм майбутнім чоловіком. Зовсім мало знаючи одне одного, ми одружились. Його життя дуже важке.

Із цими «благоденнями» ми почали своє спільне життя. Я мала таке відчуття, що мене хтось прокляв на день мого весілля. Саме після весілля почалось це пекло... Я не хочу розповідати про причини, які привели мене до клінічної депресії. Спочатку сатана знайшов доступ до моєї мами. Мене Господь ще тримав у Своїх руках. Тепер я розумію: для того, щоб зберегти дитину, яку я носила під серцем. За місяць перед родами я втратила спокій. Однієї ночі ніби дух неспокою вселився в мене. Це була кульмінація всіх моїх переживань: тих, що мали підставу, і тих, що ні. Я не просто перестала спати, я не могла спокійно лежати, ночами в мене починалася істерика. Сатана ніби молотком вбивав мені в голову різні думки, лякаючи

мене. Це було справжнє пекло. Від цих думок голова дуже боліла, навіть не просто боліла, а пекла. Але я ще не розуміла, що сатана вразив і мій розум. А це зрозуміла я тоді, коли потрапила в пологове відділення. Я народила здорового хлопчика (це велика милість Господня), хоча за всю вагітність не поправилась ні на грам. Сатана робив зі мною, що хотів, я зовсім не мала сили протистояти йому. Я зрозуміла, що мій розум — це не мій. Я злякалась. Старалась щось змінити, але не могла. І що саме страшніше — в серці не було ніяких почуттів до своєї дитини. Не хочеться згадувати.

Змучена фізично (я майже не спала без транквілізаторів) і духовно, послухалась «брехуна із брехунів», який радив мені позбавити себе життя. Він говорив мені, що я завжди така буду, щоб я подивилась на маму, яка знаходилась в такому стані вже більше року, і що я все своє життя проведу в закладах для психічно хворих. Я повірила сатані і наїлась таблеток. Але Господь врятував мене, а могла вже бути в пеклі...

Цей стан забирав в мене останні сили. Але Господь працював наді мною. Дорога моя церква молилась і постилась за мене. Мені до рук потрапила книжка Дерека Принса «Благословення чи прокляття?». І хоча було дуже важко читати, а ще

Новини

ЕРУСАЛИМ: під поліцейською дільницею виявлено руїни замку царя Ірода

Ізраїльські археологи виявили руїни замку царя Ірода Великого, який правив Юдеєю з 73 до 4 року до Різдва Христового. Найближчим часом на території поліцейського майданчика «Кишле», що біля Яффських воріт Старого міста, почнуться розкопки, повідомило Ізраїльське телебачення.

На думку багатьох вчених, залишки замку, збудованого за кілька років до Різдва Христового, знаходяться на глибині шести метрів під будівлею тюрми, яка була зведена в ХХ столітті британською адміністрацією.

В першому столітті після Різдва Христового римський прокуратор Понтій Пілат розпорядився встановити в замку Ірода зал судилища, однак поки що археологи не беруться обіцяти, що їм вдасться знайти саме те приміщення, в якому був осуджений Ісус Христос.

Іроди — царі ідумейського (арабського) походження — правили в Юдеї напередодні римського завоювання, а пізніше, коли римляни розділили Юдею на чотири області, правили цими областями і називались тетрархами — «четверовласниками». Крім Ірода Великого — останнього царя незалежної юдейської держави, в Новому Заповіті згадуються і інші Іроди — Антипа і Агрипа.

Історики встановили, що Ірод Великий помер в 4 році до «нашої ери», що дає підставу вважати, що датування Різдва Христового введене в V столітті Діонісієм Малим, помилкова, тому що з Євангелій відомо, що Спаситель народився «в дні царя Ірода а».

важче сконцентрувати свої думки на прочитаному, мені вдалося (Господь допоміг) проаналізувати причини прокляття в моєму житті. Найперша: це дух чародійства або маніпулювання людьми. В моїй родині з маминого боку, в сім'ях моїх баби і діда головою була жінка, в моїх батьків також. Я розуміла, що в моїй сім'ї повинно було бути все по-іншому. Але як не старалась, дух маніпулювання брав гору. По-друге: моя прабабця (також з маминої родини) була ворожбиткою. Але їй не вдалося навчити мене, свою улюблену правнучку, свого ремесла, оскільки мама стала віруючою. І третя, на мій погляд, найважливіша причина, це те, що я, вже знаючи Бога, йшла на компроміс із гріхом, не вбачаючи в цьому загрози втратити спасіння.

Ось чому Господь допустив, щоб я мала це вогненне випробування. Як один брат сказав: «Лена, полола мусить згоріти». Разом із нею згоріло моє «Я», його не стало, я була кимось, а стала нічим. Господь послав в нашу церкву братів, під час моєї сповіді і відречення з мене вирвався крик. Раптового звільнення не відбулося, але поступово все стало на свої місця. Господь не тільки налагодив мої побутові і матеріальні умови. Він вернув мені розум і, що більш цінне, налагодив моє духовне життя. Я вільна!

Я за все хочу подякувати Господу. За те, що на голгофському хресті сталося моє звільнення від всіх проклять. Я вільна! Це може зрозуміти тільки та людина, яка побувала в ув'язненні. Коли говорять, що в наших західних церквах немає свободи, мені хочеться сказати — це неправда! Свобода там, де в серці свобода, де в серці панує мир, радість, спокій. Де чисто від усякого сміття. Дорога душе, якщо в твоєму серці немає радості, тебе переслідують постійні невдачі, ти себе недооцінюєш, тобі не хочеться жити, стреси змінюються депресіями (може і не клінічними, як у мене) — ти потребуєш звільнення. Нехай моє свідчення буде для тебе за приклад. Господь забрав нас від прокляття до благословення. Прийди до Нього (навіть, якщо ти християнин). Він в силі звільнити тебе і наповнити таким спокоєм, який вище всякого розуміння. Пам'ятай: «...коли Син визволить вас то істинно ви будете вільні».

**Олена МІРОШНИЧЕНКО,
м.Горохів.**

Червоноград: покаєння після

«Армагедону»

Львівська область, Червоноград. Кінотеатр «Україна». Два роки тому увага всієї України була прикута до цієї стандартної споруди, яка нічим особливим не відрізняється. Тут розігралася драма, яка, можливо, не прийшла б на думку навіть творцям кінобестселера «Армагедон». Його демонстрація в цьому кінотеатрі закінчилася безглуздою смертю декількох підлітків. Журналісти відразу ж назвали цю давку в тісних проходах кінозалу «червоноградським Армагедоном». Кінотеатр з того часу спорожнів. Кінофільми у ньому вже не демонструються. Люди бояться йти у споруду, яка стала символом «кінця світу».

Але у ті жовтневі дні вони прийшли. Тільки не для того, щоб побачити кінець світу, а почути про життя. Життя, про яке говорить Біблія...

*К цьому никак нельзя привыкнуть,
Это как ребенок первый шаг —
Со слезами в пламенной молитве
Каётся еще одна душа.*

І там вона була не одна. Не одна душа відчула потребу в Спасителі Ісусі в ті теплі осінні вечори. З 11 по 14 жовтня в місті таких душ було сотні. Вони прийшли, щоб послухати Слово Боже, яке линуло з уст проповідників: Леоніда Демчука з Нововолинська, Віктора Онищука, Миколи Карабана і Євгена Мельничука з Луцька, Валерія Юрима з Рівненщини. Сиділи, слухали, разом співали, молились і плакали. Протягом чотирьох днів від 400 до 1000 чоловік щовечора мали нагоду утішатися співом євангелізаційних груп «Ковчег», «Маяк спасіння», «Салім» та «Євангельський голос» під час євангелізаційних заходів, які проводила місцева церква ХВС, де пастором П.І.Кожо. І подумалося: дарма кажуть, що час великих, масових євангелізацій минув. Ні, не минув він для проповіді Слова Живого Бога. Бо для Євангелії немає обмежень в часі, і так само, як і 10 років тому, воно напоює спрагли душі цілющою водою. Воно живе та діюче, і не можна було не помітити, як десятки людей виходили на заклик до покаєння. Діти, молодь, чоловіки та жінки середнього і похилого віку — каюлися. По щоках текли сльози, а уста шепотіли: «Прости». Їх чули люди, їх чув Всемогутній Бог. Шепотіли, та мені здалося, що цей шепіт чує та уважно слухає вся будівля — стіни, стеля і величезний екран кінотеатру. Він такого ще не чув. Але пам'ятає «Україна», так само як і всі ми, той страшний день, коли саме в ній показували «Армагедон». Пам'ятає той крик дітей, що гинули під ногами до краю збуджених, переляканих ровесників. Той крик ще й досі відлунням болю віддається в семи червоноградських сім'ях. «Прости Господи», — повторювали червоноградці. І за штучний Армагедон теж прости.

Юрій ТРОЦЬ.

Сторінка для дітей

Чуєш?

(Якова 1:22-25).

Олег відчинив двері гаража і склав підручники в багажник велосипеда. Коли він поправляв дзеркало, його покликкала мама:

— Олег! Оле-е-ег!

«Напевно, треба щось зробити перед тим, як піти в школу, — подумав Олег. — Удам, що не чую, а до початку уроків встигну ще пограти».

День в школі був нудний, але нарешті уроки закінчилися. По дорозі додому Олег думав: «Напевно, мама залишила ту роботу, яку я повинен був зробити перед тим, як піти в школу. — І зітхнув. — Мені зовсім не хочеться працювати в такий жаркий день». Коли Олег відчинив двері на кухню, мама здивувалася, коли побачила його.

— Синку... я думала, що ти з дідусем пішов рибалити. Він подзвонив саме тоді, коли ти виходив із дому. Ти був в гаражі, коли я тобі це сказала, і мені здалося, що ти почув. В обід я віднесла твою вудочку і одержу для риболовлі до дідуся і ска-

зала йому, що ти прийдеш до нього відразу ж після школи.

Слухаючи маму, Олег згадав, як він вдав, що не чує її.

— Я так люблю рибалити з дідусем.

Сам винен:

зробив вигляд, що

не чую тебе. Так мені і

треба! — сказав Олег тремтячим голосом.

Він повернувся і пішов в свою кімнату. І там, впадши на ліжко, гірко заплакав. Він уявив себе з вудочкою в човні посередині озера. Поряд рибалить дідусь... — Ніколи більше не буду так робити. Буду завжди відгукатися, коли мене покличуть. Ніколи більше не буду втікати від роботи, — він рішуче встав і побіг на кухню.

— Мамо, — запитав він, — чим я можу тобі допомогти? — Мама побачила почервонілі очі сина, пригорнула його і сказала: — Давай спочатку спробуємо знайти дідуся!

Може, і ти інколи вдаєш, що не чуєш, коли тобі щось кажуть? Не роби такого. Так важливо слухатися батьків! Але ще важливіше слухатися Господа. Він через твоїх батьків, вчителів, тих, хто старший за тебе, говорить з тобою і з усіма, хто хоче Його слухатися! Якщо ти Його слухаєшся, це буде видно з твоїх вчинків. Тому відтепер слухайся Господа. Можливо, Він скаже тобі щось незвичайне.

А золотий вірш до цього оповідання ти зможеш прочитати і вивчити лише тоді, коли розгадаєш криптограму. Спробуй! Хай щастить!

Бог дав людині

очі — щоб бачити Його велич (Пс. 118:18),

вуха — щоб слухати Його Слово (Мт. 13:16),

розум — щоб роздумувати про Нього день і ніч (Пс. 62:7),

серце — щоб Він міг жити в ньому (Пс. 118:11),

волю — щоб добровільно підкорятися Його волі (Еф. 6:6),

ноги — щоб ходити Його святими шляхами (Іс. 52:7),

коліна — щоб стояти перед лицем Його (Дан. 6:11),

язик — щоб прославляти Його Святе ім'я (Пс. 118:172),

здоров'я — щоб працювати в Його винограднику (1Кор. 15:58),

життя — щоб посвятити його на служіння Йому (Пс. 103:33),

матеріальні багатства — щоб брати участь в розповсюдженні Доброї Вісті (Мал. 3:10).

КРИПТОГРАМА

10 2 9

5 4 12 15 14 8 1 10 13 ,

11 16

3 12 8 7 6 17 10 13 !

Вставте пропущені слова. Слово має стільки букв, скільки цифр стоїть на його місці в біблійному вірші. Кожній цифрі відповідає певна буква. Тоді замість чисел у верхніх рядках поставте букви і прочитайте золотий вірш. Надсилаючи відповіді до редакції, не забудьте вказати місце Біблії, звідки взятий вірш.

1. «Промовляє до нього Ісус: Я дорога, і правда, і 9 4 10 10 11»
2. «А першого дня Опрісноків учні підійшли до Ісуса й сказали Йому: Де хочеш, щоб ми приготували 5 6 3 7 8 спожити Тобі?»
3. «Як лине той 2 12 13 14 15 до водних потоків, так лине до Тебе, о Боже, душа моя»
4. «Сини Рахіліні: 1 2 3 4 5, і Веніамин»
5. «Бо кого Господь любить, картає того, і 16 2 7 6 17 немов батько сина!»

Добра порада

Коли не слухняним ти вдома буваєш,
Пораду дам добру тобі: не барись,
Ставай на коліна і щиро, як знаєш,
Всевишньому Богу тоді помолись.

Коли тобі сумно і важко на серці,
Охопить його нестихаючий біль,
Хай з вуст твоїх знову молитва полетіть —
Вона лиш одна допоможе тобі.

Коли ж тебе радість бентежно зустріне,
Додасть тобі справді наснаги і сил,
То стань перед Господом знов на коліна
І щиро подяку Йому вознеси.

Сергій РАЧИНЕЦЬ.

ВІДПОВІДІ
на завдання
поміщенні в №6
(червень-липень,
2000).

Кросворд:

Корнилій, Кайяфа, Захарія, Саффіра, Пілат, Фіва, Тавіфа, Марфа, Ірод, Лазар, Август, Анна, Тит, Савл.

А ім'я людини, яка сказала: «Срібла й золота в мене нема, але що я маю, даю тобі: У Ім'я Ісуса Христа Назарянина устань та й ходи!». — ПЕТРО.

Кросворд «А чи знаєте ви?»:

Правильно написані вірші — Екл.8:12; 2Тим.1:12; Рим.8:28.

Неправильно — Йова 19:25; 1Хр.29:17.

Відповіді на «Завдання для знавців»:

Дає радість — 1Сол.1:6;
Запечатуює вірних для викуплення — Еф.1:13;

Виливає любов Божу — Рим.5:5;

Збагачує надією — Рим.15:13;

Дає мудрість і знання — 1Кор.12:8;

Сповідчає майбутнє — Ів.16:13.

(Початок
на сторінках 2,3)

Проте повної свободи ще не було. По всіх церквах світу оголошено піст і молитву за надання повної свободи віровизнання у нашій країні і за визволення в'язнів за віру: з 1 по 7 листопада 1987 року — молитва, а 7 листопада — 24-годинний піст. Господь почув благання народу. Кінець 80-их років став переломним моментом в духовному житті нашої країни. Церковні громади з кожним днем збільшувалися, виникла потреба збільшити кількість служителів церкви. Ними стали Олексій Редько, Володимир Кулініч, Володимир Маньчик, Петро Вавринюк, Борис Кузнецов.

Вже у перебудовний період було зведено ще один дім молитви по вулиці Філатова. Він належить церкві євангельських християн баптистів, де зараз несе служіння Адам Зозуля. А кілька років тому розпочато будівництво нового сучасного дому молитви (вже четвертого за рахунком) на 15 мікрорайоні міста. За це діло взялася громада, яка з початку цього року діє як окрема церква. Її очолює пастор Олександр Дудік, і нараховує вона 200 членів.

Церква, що збирається в домі молитви на вул. Ломоносова, нараховує зараз 1000 членів і з кожним роком збільшується. Це незважаючи на те, що за останнє десятиліття з церкви виїхало за кордон близько 1500 чоловік. Сьогодні у церкві більше як 95

відсотків членів — новонавернені. Старший пастор — Олексій Мойсейович Редько, пастори — Володимир Грицак та Володимир Тачинський. У церкві трудяться 10 дияконів, два церковних хори (відповідальний Олександр Матушевський), духовий оркестр, євангелізаційна група «Ковчег», яку очолює диякон та керівник молоді у Волинській області Леонід Демчук. При церкві діють 13 груп недільної школи (близько 400 дітей, відповідальна Катерина Мацик), групи відвідувань хворих, вдів та сиріт (відповідальні Ірина Коляно та Наталія Матушевська).

Велику працю церква проводить і у справі доброчинства. Поряд з молитовним будинком Господь допоміг придбати приміщення, а згодом його реконструювати. В ньому зараз знаходиться «Дім милосердя». Тут проживають самотні престарілі сестри, які зовсім або майже не мають рідних. Церква повністю взяла їх під свою опіку. Хоча зараз їх небагато, 12 сестер, але умови, створені для них у «Домі милосердя», прекрасні. Зроблено євроремонт, гарне харчування, цілодобовий догляд — все це створює справді домашній затишок.

Починаючи з грудня 1999 року, церква готує щоденні обіди для 20 чоловік, яких направляє міський відділ соціального захисту населення. Крім того, виділяється допомога для харчування 17 дітей з малозабезпечених сімей у школі.

50 років Божої милості

Нововолинська церква — місіонерська в повному розумінні цього слова. З перших років свободи чимало нововолинців поїхали на місіонерську працю в Росію та сусідні області України. Більше 10 місіонерів зараз працюють у місії «Голос надії». І особливо велика праця ведеться силами самої церкви в навколишніх селах. Відбуваються регулярні богослужіння у селах Сошна (відповідальний Сергій Шапук), Войславичі Львівської області (Володимир Грицак), Ласків (Віктор Щерба), Мокрець (Микола Гульт), Обініжи, Шельвів (Василь Вронський), селище Жовтневе (Володимир Вронський).

Ось ще на що варто звернути увагу. Однією з головних причин успіху, який супроводжує життя церкви, є щоденні молитви, які проводяться в домі молитви. Віруючі моляться за духовні проблеми громади та окремих її членів, за пробудження жителів нашого краю, за добробут міста, області та країни. А де є молитва, там є відповідь на молитву. Господь благословляє і тепер церкви Нововолинська. Слава Йому за це!

Юрій ВАВРИНЮК.

Пожертви на газету надсилайте на розрахунковий рахунок № 2600130016564 в УСБ м. Луцька МФО №303019 або на адресу редакції поштовим переказом з поміткою: «На газету».

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

При передруку матеріалів посилання на газету «ГОЛОС НАДІЇ» обов'язкове.

Над номером працювали: Василь МАРТИНЮК, Віктор МОКІЙЧУК, Анна ЯРУТА, Володимир ШОЛОМ, Ольга МОРОЗОВСЬКА.

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ», обласна Пресвітерська рада церков ХВСП Волині.

Тираж: 8000 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030
від 10 березня 1994 р.

Виходить щомісячно

Редактор:
ЮРІЙ ВАВРИНЮК
Відповідальний редактор:
ЮРІЙ ТРОЦЬ

Адреса:
вул. Вороніхіна, 14а
м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: (03322) 5-44-06
Факс: (03322) 5-51-82
E-mail: Voice@voice.lutsk.ua